

представи предъ очи му : вратникъ-тъ ся силно блъсна; грабители-тъ държатъ въ единъ си рѣжъ ножъ, въ другъ си главнѣ, вървѣхъ къмъ къщѣ-тѣ. Черню млѣкна, като да видѣ, че вече нѣма да помогне нищо. Къща-та плавна; огъня ся залови отъ разны страны ; сухый трѣстъ що покрываше къщѣ-тѣ, страшно запращя.

— Стойте! Станика е наша избѣбрахъ злодѣйцы-тъ, по тѣхный языкъ и — съ единъ ударъ искр-тихъ къщны-тъ врата.

Нищо въ къщѣ здраво не остана. Бѣдный старецъ растреперанъ впуска ся съ разгърнжты рѣцѣ къмъ дѣца-та си и гы пригрѣща плачешкомъ.

— Дѣца! умилно извика той, — изгубены сме вече, некъ да умрѣмъ синца на едно; сичко-то наше имане, ведно съ наше-то гнѣздо ся изгубва. Защо вече да живѣемъ? Пазете ся, сега давно не умѣрсимъ и погубимъ душѣ-тѣ си. Грѣшны сме были предъ Бога, время е сега да омоемъ грѣхове-тъ си съ изливаніе-то на нашиѣ-тѣ кръвъ. Станке, дыщи и ты сынко Стоенчо, илате чада въ сѣтничкый пѣтъ да ви пригърна, и тогава....

Гѣстъ дымъ напѣлни подземницѣ-тѣ. Пламакѣ-тъ обгърна всичко... душа ся лесно не дава, сѣкиму е тя скѣпа... Д. Иванъ трепна, баба Рада ся съ-